

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 5 września 2024 r. *

Odwołanie – Pomoc państwa – Wniesiona do Komisji skarga dotycząca pomocy państwa, która to pomoc umożliwiła klubowi piłkarskiemu zatrudnienie gracza zatrudnionego uprzednio przez inny klub – Skarga wniesiona przez jednego z „socios” tego innego klubu, ustanowionego w formie stowarzyszenia o celach niezarobkowych – Decyzja Komisji Europejskiej stwierdzająca brak statusu zainteresowanej strony, która miałaby prawo wnieść do niej skargę – Rozporządzenie (UE) 2015/1589 – Artykuł 1 lit. h) – Pojęcia „zainteresowanej strony” i „osoby, na której interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy”

W sprawie C-224/23 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 11 kwietnia 2023 r.,

Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL), z siedzibą w Bron (Francja),

Issam Abdelmouine, zamieszkały w Paryżu (Francja),

których reprezentował J. Branco, avocat,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, którą reprezentowali C.-M. Carrega i B. Stromsky, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: A. Prechal, prezes izby, F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer (sprawozdawca) i M.L. Arastey Sahún, sędziowie,

rzecznik generalny: T. Ćapeta,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: francuski.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 21 marca 2024 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swym odwołaniu *Penya Barça Lyon: Plus que des supporters* (PBL) i *Issam Abdelmouine* wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 lutego 2023 r., *PBL i WA/Komisja* (T-538/21, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2023:53), w którym Sąd oddalił ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji COMP/C.4/AH/mdr 2021(092342) z dnia 1 września 2021 r. w sprawie statusu skargi wniesionej do tej instytucji w związku z pomocą państwa, jaka miała zostać przyznana klubowi piłkarskiemu *Paris Saint-Germain* (SA.64489).

Ramy prawne

- 2 Zgodnie z motywami 32 i 33 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 [TFUE] (Dz.U. 2015, L 248, s. 9):

„(32) Skargi są istotnym źródłem informacji umożliwiającej wykrycie naruszeń prawa Unii w zakresie pomocy państwa. W celu zapewnienia jakości skarg wnoszonych do Komisji i jednocześnie przejrzystości i pewności prawa, należy określić warunki, które powinna spełniać skarga, aby można było uznać, że Komisja otrzymała informacje dotyczące domniemanej pomocy niezgodnej z prawem oraz nadać bieg badaniu wstępnemu. Skargi niespełniające tych warunków powinny być traktowane jako ogólne informacje dotyczące rynku i nie powinny w każdym przypadku powodować wszczynania dochodzenia z urzędu.

(33) Skarżący powinni być zobowiązani do wykazania, że są zainteresowanymi stronami w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 1 lit. h) niniejszego rozporządzenia. Powinni być także zobowiązani do przekazania pewnych informacji w formie określonej przez Komisję w przepisach wykonawczych. Aby nie zniechęcać potencjalnych skarżących, przepisy wykonawcze powinny uwzględniać to, że wymogi obowiązujące zainteresowane strony przy składaniu skargi nie powinny być uciążliwe”.

- 3 W art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589 zdefiniowano pojęcie „zainteresowanej strony” jako „którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiekolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjentów pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe [zawodowe]”.

- 4 Artykuł 12 tego rozporządzenia, zatytułowany „Badanie, wniosek o udzielenie informacji oraz nakaz udzielenia informacji”, stanowi w ust. 1:

„Bez uszczerbku dla art. 24 Komisja może z własnej inicjatywy zbadać informacje dotyczące domniemanej pomocy niezgodnej z prawem, bez względu na ich źródło.

Komisja bada bez zbędnej zwłoki wszelkie skargi złożone przez zainteresowane strony zgodnie z art. 24 ust. 2 i zapewnia, aby zainteresowane państwo członkowskie było w pełnym zakresie i regularnie informowane o postępach i wynikach tego badania”.

5 Artykuł 24 tego rozporządzenia, zatytułowany „Prawa zainteresowanych stron”, stanowi:

„1. Każda zainteresowana strona może złożyć uwagi [...] po [przyjęciu] decyzji Komisji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego]. Do każdej z zainteresowanych stron, która przedłożyła takie uwagi, oraz do każdego beneficjenta pomocy indywidualnej zostaje wysłana kopia decyzji podjętej przez Komisję [...].

2. Każda z zainteresowanych stron może złożyć skargę w celu poinformowania Komisji o wszelkiej domniemanej pomocy niezgodnej z prawem lub wszelkiej domniemanej pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem. W tym celu zainteresowana strona należycie wypełnia formularz [...] oraz przekazuje wszystkie wymagane w nim obowiązkowe informacje.

[...]”.

Okoliczności powstania sporu

6 Okoliczności te, w postaci przedstawionej przez Sąd w zaskarżonym wyroku, można streścić w następujący sposób:

7 PBL jest stowarzyszeniem mającym za przedmiot „zrzeszanie kibiców” Fútbol Club Barcelona (zwanego dalej „FCB”), który jest zawodowym klubem piłkarskim z siedzibą w Barcelonie (Hiszpania), utworzonym w formie stowarzyszenia o celach niezarobkowych.

8 Issam Abdelmouine jest członkiem PBL. Od dnia 3 marca 2020 r. ma on również status „socio” (członka uiszczającego składki) FCB.

9 W dniu 8 sierpnia 2021 r. Lionel Messi, zawodnik piłkarski pracujący dla FCB, ogłosił odejście z tego klubu i zatrudnienie go przez Paris Saint-Germain Football Club (PSG), który jest zawodowym klubem piłkarskim z siedzibą w Paryżu (Francja).

10 W tym samym dniu I. Abdelmouine wniósł skargę do Komisji, w której, po pierwsze, poinformował tę instytucję o istnieniu domniemanej pomocy, która miała umożliwić PSG zatrudnienie L. Messiego i, po drugie, zwrócił się do Komisji o przyjęcie środków na podstawie art. 116 TFUE.

11 W dniu 1 września 2021 r. Komisja skierowała do I. Abdelmouine’a pismo, w którym wskazała w istocie, że nie można go uznać za „zainteresowaną stronę” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589 i że w konsekwencji przekazanych informacji na temat pomocy, jaka miała zostać przyznana PSG, nie można uznać za skargę wniesioną na podstawie art. 24 ust. 2 tego rozporządzenia.

Skarga do Sądu i zaskarżony wyrok

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 września 2021 r. PBL i I. Abdelmouine wnieśli skargę mającą na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności zawartej w tym piśmie decyzji o nieuznaniu I. Abdelmouine’a za zainteresowaną stronę uprawnioną do wniesienia skargi do Komisji w rozumieniu rozporządzenia 2015/1589 (zwanej dalej „sporną decyzją”), i, po drugie, wydanie nakazów sądowych.

- 13 W dniu rozprawy, która odbyła się w dniu 18 października 2022 r., skarżący w pierwszej instancji złożyli ponadto w sekretariacie Sądu, na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed tym Sądem, całokształt materiału dowodowego.
- 14 W pkt 9–13 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił drugie żądanie skargi, dotyczące wydania nakazów sądowych, ze względu na to, że nie jest on właściwy do wydawania takich nakazów.
- 15 W odniesieniu do pierwszego żądania skargi, dotyczącego stwierdzenia nieważności spornej decyzji, Sąd uznał w pkt 14–18 zaskarżonego wyroku, że należy je odrzucić jako częściowo niedopuszczalne w zakresie, w jakim dotyczy ono tego, że Komisja w spornej decyzji nie uwzględniła PBL. W tym względzie Sąd uznał, że nie wykazano, iż PBL przyłączyła się do wniesionej przez I. Abdelmouine’a skargi, która była przedmiotem tej decyzji, w związku z czym należało uznać go za jedyne wnoszącego skargę. W związku z tym żądanie to zostało zbadane co do istoty jedynie w zakresie, w jakim dotyczyło ono rozpatrzenia skargi wniesionej w ten sposób przez I. Abdelmouine’a, działającego jako „socio” FCB.
- 16 W pkt 19 i 20 zaskarżonego wyroku Sąd co do istoty uznał, że na poparcie tego żądania skarżący w pierwszej instancji podnieśli składający się z dwóch części jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589.
- 17 Jeśli chodzi o część pierwszą, dotyczącą błędu w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, Sąd uznał w istocie, w pkt 22–47 zaskarżonego wyroku, że różnego rodzaju interesy powołane przez skarżących w pierwszej instancji w celu wykazania, że należy uznać, iż I. Abdelmouine, jako „socio” FCB, jest „zainteresowaną stroną” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589, częściowo nie zostały wykazane, a w pozostałym zakresie miały „wyłącznie ogólny lub pośredni” charakter. Z tych względów sąd ten stwierdził, że I. Abdelmouine’a nie można uznać za taką „zainteresowaną stronę”.
- 18 Jeśli chodzi o drugą część tego zarzutu, dotyczącą błędu w ocenie okoliczności faktycznych, Sąd oddalił ją w pkt 48–53 zaskarżonego wyroku jako bezskuteczną ze względu na to, iż stwierdził on w istocie, że dotyczyła ona czysto pogładowego, a zatem pomocniczego aspektu uzasadnienia, na którym oparła się w spornej decyzji Komisja, wydając rozstrzygnięcie w przedmiocie statusu wniesionej przez I. Abdelmouine’a skargi.
- 19 Ponadto Sąd uznał w pkt 54–57 zaskarżonego wyroku, że nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie dopuszczalności dowodów, które zostały mu przedstawione przez skarżących w pierwszej instancji w dniu rozprawy, ponieważ dowody te są w każdym razie pozbawione znaczenia dla oceny, w szczególności, dopuszczalności i zasadności ich skargi.
- 20 Mając na uwadze całokształt powyższych względów, Sąd oddalił skargę.

Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

- 21 Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:
 - uchylenie zaskarżonego wyroku i, w istocie,
 - uwzględnienie ich przedstawionych w pierwszej instancji żądań.

22 Komisja wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania; oraz
- obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

23 Wnoszący odwołanie podnoszą na jego poparcie w istocie sześć zarzutów.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 24 W zarzucie pierwszym, który dotyczy pkt 14–18 zaskarżonego wyroku i składa się w istocie z dwóch części, wnoszący odwołanie kwestionują odrzucenie przez Sąd jako częściowo niedopuszczalnego ich pierwszego żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji.
- 25 W części pierwszej tego zarzutu podnoszą oni w istocie, że, wbrew temu, co stwierdził Sąd we wskazanych punktach wyroku, dowody, które przedstawili mu w dniu rozprawy, świadczą w sposób wystarczający o tym, że PBL przyłączyła się do skargi wniesionej przez M. Abdelmouine’a i że Komisja, wydając sporną decyzję, wiedziała o tym.
- 26 W części drugiej tego zarzutu podnoszą oni, że Sąd w każdym razie pominął swoje orzecznictwo, zgodnie z którym, w przypadku, gdy skarga o stwierdzenie nieważności została wniesiona przez kilka osób, należy uznać, że stwierdzenie istnienia legitymacji procesowej przysługującej jednej z tych osób wystarcza do uznania skargi za dopuszczalną w całości, a zatem czyni zbędnym badanie legitymacji procesowej pozostałych z tych osób. Zdaniem wnoszących odwołanie w świetle tego orzecznictwa Sąd powinien zaś uznać pierwsze z podniesionych przez nich żądań za dopuszczalne w całości.
- 27 Komisja kwestionuje dopuszczalność części pierwszej zarzutu i zasadność jego części drugiej.

Ocena Trybunału

- 28 W odniesieniu do części pierwszej niniejszego zarzutu należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, po pierwsze, iż jedynie Sąd jest właściwy do ustalenia i oceny istotnych okoliczności faktycznych, jak również przedstawionych mu dowodów. Ocena tych okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi zatem, z zastrzeżeniem ich przeinaczenia, kwestii prawnej, podlegającej jako taka kontroli Trybunału w ramach odwołania. Z wyjątkiem argumentu opartego na przeinaczeniu wszelkie argumenty podważające tę ocenę w takich ramach należy zatem odrzucić jako niedopuszczalne (zob. podobnie wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 157, 158 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 29 Z drugiej strony, w sytuacji gdy strona wnosząca odwołanie powołuje się na przeinaczenie przez Sąd materiału dowodowego, musi ona – zgodnie z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem – dokładnie wskazać, które dowody zostały jej zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy, które w jej opinii spowodowały, że ten dopuścił się tego przeinaczenia. Ponadto to przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z materiałów zawartych w aktach sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów (wyrok z dnia 21 września 2023 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, C-478/21 P, EU:C:2023:685, pkt 219 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 30 W niniejszej sprawie wynika z tego, że wnoszący odwołanie, którzy nie podnoszą ani nie wykazują przeinaczenia okoliczności faktycznych w tym względzie, nie mogą w dopuszczalny sposób podważać w ramach niniejszego odwołania oceny Sądu, zgodnie z którą w istocie nie wykazano, że PBL przyłączyła się do złożonej do Komisji przez M. Abdelmouine’a skargi, która była przedmiotem spornej decyzji.
- 31 Ponadto argumenty przedstawione Trybunałowi przez wnoszących odwołanie nie pozwalają ani na zidentyfikowanie, ani, tym bardziej, na wykazanie w oczywisty sposób, w warunkach przypomnianych w pkt 29 niniejszego wyroku, przeinaczenia przez Sąd dowodów przedstawionych mu w dniu rozprawy, a takie przeinaczenie nie zostało zresztą formalnie podniesione. Jedynym bowiem konkretnym dowodem, na który powołują się wnoszące odwołanie w tym względzie, jest przesłana pocztą elektroniczną przez Komisję wiadomość, która wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, nie świadczy o tym, że instytucja ta miała otrzymać skargę pochodzącą od PBL, lecz, przeciwnie, że instytucja ta nie jest w posiadaniu takiej skargi. W pozostałym zakresie wnoszący odwołanie ograniczają się do przedstawienia kategoriycznych, mający ogólny charakter lub niepopartych wystarczającymi dowodami argumentów.
- 32 Jeśli chodzi o część drugą niniejszego zarzutu, należy uznać, że wnoszący odwołanie bezzasadnie zarzucają Sądowi, że ten pominął swoje orzecznictwo, zgodnie z którym, w przypadku gdy skarga o stwierdzenie nieważności została wniesiona przez kilka osób, należy uznać, że stwierdzenie istnienia legitymacji procesowej przysługującej jednej z tych osób wystarcza do uznania skargi za dopuszczalną w całości, a zatem czyni zbędnym badanie legitymacji procesowej pozostałych z rozpatrywanych osób.
- 33 W pkt 14–18 zaskarżonego wyroku Sąd wydał bowiem rozstrzygnięcie nie w przedmiocie legitymacji procesowej PBL, lecz w przedmiocie dopuszczalności pierwszego z podniesionych przez skarżących w pierwszej instancji żądania, zmierzającego do stwierdzenia nieważności spornej decyzji. W tym względzie Sąd uznał, że żądanie to jest dopuszczalne jedynie w zakresie, w jakim podnoszący je podważają treść tej decyzji, w której Komisja wypowiedziała się w przedmiocie skargi złożonej przez M. Abdelmouine’a. Jednocześnie sąd ten odrzucił jako niedopuszczalne, ze względów przypomnianych w pkt 15, 30 i 31 niniejszego wyroku, to żądanie w zakresie, w jakim dotyczyło ono w istocie nieuwzględnienia w spornej decyzji podnoszonej okoliczności, zgodnie z którą PBL przyłączyła się do wniesionej przez I. Abdelmouine’a skargi.
- 34 W tym kontekście zaś orzecznictwo, na które powołują się wnoszący odwołanie, było, ze względu na jego przedmiot i zakres, pozbawione jakiegokolwiek znaczenia.
- 35 W konsekwencji zarzut pierwszy należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 36 W zarzucie drugim odwołania wnoszący je podnoszą w istocie, że Sąd uchybił ciążącym na nim obowiązkom, nie ustosunkowując się w zaskarżonym wyroku do jednego z dwóch zawartych w ich skardze zarzutów, który dotyczył naruszenia art. 116 TFUE.
- 37 Komisja kwestionuje zasadność tej argumentacji.

Ocena Trybunału

- 38 Jak wynika z pkt 9–13 zaskarżonego wyroku, Sąd uznał, że nie jest on właściwy do rozpoznania drugiego z podniesionych przez skarżących w pierwszej instancji żądań, zmierzającego do nakazania Komisji wykonania uprawnień przysługujących tej instytucji w szczególności na mocy art. 116 TFUE.
- 39 To zaś stwierdzenie braku właściwości, które nie jest kwestionowane w odwołaniu i które, z powodów przedstawionych przez Sąd w zaskarżonym wyroku, nie jest ponadto dotknięte jakimkolwiek naruszeniem prawa, wyklucza zaś wszelkie zbadanie przez Sąd dopuszczalności czy też zasadności wszelkich zarzutów, które mogły zostać podniesione przez skarżące w pierwszej instancji na poparcie rozpatrywanego żądania. Stwierdzenie to uzasadnia zatem siłą rzeczy powstrzymanie się przez Sąd w zaskarżonym wyroku od ustosunkowania się wobec argumentów dotyczących naruszenia art. 116 TFUE, które zdaniem wnoszących odwołanie zostały mu przedstawione.
- 40 W konsekwencji zarzut drugi jest bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

- 41 W zarzucie trzecim odwołania, który dotyczy pkt 22–47 zaskarżonego wyroku, wnoszący je kwestionują oddalenie przez Sąd części pierwszej ich zarzutu nieważności dotyczącego naruszenia art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589.
- 42 W pierwszej kolejności podnoszą oni, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału pojęcie „zainteresowanej strony”, do którego odnosi się ten przepis, jest zdefiniowane szeroko, ponieważ odnosi się do nieokreślonej grupy osób, w tym wszystkich tych, na których interesy przyznanie pomocy może mieć wpływ w tym znaczeniu, że pomoc ta może mieć konkretny wpływ na ich sytuację.
- 43 W drugiej kolejności w niniejszej sprawie wnoszący odwołanie zauważają przede wszystkim, że domniemana pomoc, którą zakwestionowali oni we wniesionej do Komisji skardze będącej przedmiotem spornej decyzji, stanowi ich zdaniem pomoc, która przysporzyła korzyści PSG, zawodowemu klubowi piłkarskiemu z siedzibą we Francji, i która wyrządziła szkodę FCB, będącemu konkurującym z PSG klubem piłkarskim z siedzibą w Hiszpanii.

- 44 Następnie utrzymują oni, że pomoc ta miała już – a na pewno może mieć – konkretny negatywny wpływ na sytuację gospodarczą, finansową i prawną nie tylko FCB, ale również, biorąc pod uwagę strukturę stowarzyszenia o celach niezarobkowych oraz bardzo specyficzny charakter prowadzonej przez nich działalności, „socios”, którzy są jego właścicielami i demokratycznie kontrolują zarządzanie tym stowarzyszeniem, podejmowane przez nie decyzje i prowadzoną działalność.
- 45 Wreszcie wnoszący odwołanie podnoszą w istocie, że zarówno przed Komisją, jak i przed Sądem przedstawili w sposób jasny, precyzyjny i poparty dowodami różnego rodzaju powody, dla których należało uznać, że jako „socio” FCB i biorąc pod uwagę konkretnie związane z tym statusem prawa, uprawnienia i obowiązki, określone w statucie FCB, I. Abdelmouine był osobą, w przypadku której przyznanie pomocy, o której mowa w skardze I. Abdelmouine’a, miało wpływ na jej interesy niemajątkowe, majątkowe i gospodarcze oraz konkretną sytuację, w której się znajduje.
- 46 W trzeciej i ostatniej kolejności wnoszący odwołanie twierdzą w istocie, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa, przeprowadzając rozumowanie, które doprowadziło go do wyciągnięcia wniosku, iż Komisja słusznie odmówiła I. Abdelmouine’owi statusu „zainteresowanej strony”.
- 47 Po pierwsze, Sąd przyjął ich zdaniem niesłusznie zawężające rozumienie pojęcia „zainteresowanej strony”, wykluczając, na podstawie swojego wcześniejszego orzecznictwa, że interesy, które są nie tylko „ogólne”, ale również „pośrednie”, mogą wystarczyć do wykazania statusu „zainteresowanej strony” osoby, która się na nie powołuje.
- 48 Po drugie, w oparciu o to niesłusznie zawężające rozumienie Sąd dopuścił się błędów w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych oraz błędów w ocenie, stwierdziwszy, że różnego rodzaju interesy powołane przez skarżących w pierwszej instancji w celu wykazania statusu I. Abdelmouine’a jako „zainteresowanej strony” były częściowo niewystarczająco uzasadnione, a w pozostałym zakresie miały „wyłącznie ogólny lub pośredni” charakter.
- 49 W odpowiedzi Komisja podnosi w pierwszej kolejności, że orzecznictwo Trybunału należy rozumieć, podobnie jak orzecznictwo Sądu, w ten sposób, że, aby można było zostać uznaną za „zainteresowaną stronę”, nie wystarczy powołać się na „wyłącznie ogólne lub pośrednie” interesy.
- 50 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie ograniczyli się w dużej mierze do powtórzenia argumentów, które podnieśli przed Sądem, i do podważania dokonanej przez ten sąd oceny, nie powołując się jednak na istnienie jakiegokolwiek przeinaczenia okoliczności faktycznych. W tym zakresie ich zarzut jest niedopuszczalny.
- 51 W trzeciej i ostatniej kolejności żaden z podniesionych przez wnoszących odwołanie argumentów nie pozwala na uznanie, że Sąd dopuścił się błędu w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych. Przeciwnie, w świetle właściwego orzecznictwa Trybunału i Sądu należy stwierdzić, że Sąd w zaskarżonym wyroku słusznie uznał, iż sporna decyzja nie była w żaden sposób niezgodna z prawem w zakresie, w jakim Komisja odmówiła w niej I. Abdelmouine’owi statusu „zainteresowanej strony” w świetle argumentów i dowodów, które zostały mu przedstawione przez skarżących w pierwszej instancji.

Ocena Trybunału

- 52 W zarzucie trzecim odwołania wnoszący je zarzucają Sądowi naruszenie prawa podczas przeprowadzanej kontroli zgodności z prawem spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja odmówiła w niej I. Abdelmouine’owi statusu „zainteresowanej strony” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589. W istocie sąd ten, po pierwsze, przeprowadził tę kontrolę w oparciu o błędną pod względem prawnym wykładnię tego pojęcia. Na tej podstawie sąd ten, po drugie, popełnił błędy w kwalifikacji prawnej i w ocenie okoliczności faktycznych, orzekając, że Komisja słusznie uznała, iż I. Abdelmouine nie wykazał powodów, dla których należało uznać go za taką właśnie zainteresowaną stronę.
- 53 W tym względzie należy w pierwszej kolejności przypomnieć przede wszystkim, że art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589, które kodyfikuje orzecznictwo Trybunału dotyczące pojęcia „zainteresowanej strony”, o którym mowa w art. 108 ust. 2 TFUE, stanowi, iż pojęcie „zainteresowanej strony” obejmuje „którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiegokolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjentów pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe [zawodowe]” (wyrok z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in., C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 54 Następnie, jak wynika z art. 24 wspomnianego rozporządzenia, status „zainteresowanej strony” umożliwia osobie, której został on przyznany, skorzystanie z pewnych praw procesowych, w tym prawa do wniesienia skargi w celu poinformowania Komisji o wszelkiej domniemanej pomocy przyznanej bezprawnie lub wszelkiej domniemanej pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem, uprawnienia do przedstawienia uwag w następstwie przyjęcia decyzji Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, a w przypadku gdy osoba ta przedstawiała takie uwagi, prawa do otrzymania kopii decyzji podjętej przez Komisję po zakończeniu postępowania.
- 55 Jednocześnie art. 12 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia zobowiązuje Komisję w szczególności do rozpatrzenia bez zbędnej zwłoki wszelkich skarg wniesionych przez zainteresowaną stronę zgodnie z art. 24 ust. 2 tego rozporządzenia.
- 56 Wreszcie wdrożenie przepisów przewidujących, odpowiednio, te prawa i ten obowiązek wiąże się, jak wynika z motywu 33 rozporządzenia 2015/1589, w świetle którego należy interpretować te przepisy, z przyjęciem założenia, że osoba, która złożyła skargę do Komisji, wykazała w tej skardze, że jest zainteresowaną stroną w rozumieniu art. 1 lit. h) tego rozporządzenia.
- 57 W drugiej kolejności, z jasnego brzmienia art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589 wynika, że pojęcie „zainteresowanej strony” obejmuje nie tylko państwa członkowskie, beneficjenta lub beneficjentów zakwestionowanej w skardze domniemanej pomocy, przedsiębiorstwa z nimi konkurujące oraz zainteresowane stowarzyszenia zawodowe. Poza tymi określonymi kategoriami osób prawnych lub fizycznych pojęcie to obejmuje bowiem również wszystkie inne osoby, na których interesy przyznanie pomocy może mieć wpływ.
- 58 W tym zakresie pojęcie „zainteresowanej strony” dotyczy, jak wynika to z orzecznictwa Trybunału, nieokreślonego zbioru adresatów, który może obejmować wszelkie osoby podnoszące, że przyznanie domniemanej pomocy może mieć wpływ na ich interesy (wyroki: z dnia 14 listopada 1984 r., Intermills/Komisja, 323/82, EU:C:1984:345, pkt 16; a także z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in., C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 59, 60), pod warunkiem

jednak, że osoba ta wykaże w sposób wymagany prawem, iż wymogi konieczne do tego, aby uznać ją za „zainteresowaną stronę”, zostały spełnione, a w szczególności, że ta domniemana pomoc może mieć konkretny wpływ na jej sytuację (zob. podobnie wyrok z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in., C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 59 W tym celu osoba, która powołuje się w danym przypadku na status „zainteresowanej strony”, musi wykazać w sposób wymagany prawem, po pierwsze, że to właśnie przyznanie domniemanej pomocy jako takiej może mieć wpływ na jej interesy, z wyłączeniem jakiegokolwiek innego zachowania lub jakiegokolwiek innego środka, w szczególności jakiegokolwiek odrębnego pod względem prawnym środka, który mógł zostać przyjęty przez przyznające tę pomoc państwo członkowskie, nawet jeśli taki środek jest faktycznie związany ze wspomnianą pomocą. Jedynie w przypadku, gdy niektóre ze szczegółowych sposobów wdrożenia takiej pomocy są do tego stopnia nierozdzielnie związane z jej celem, że nie jest możliwe przeprowadzenie ich odrębnej oceny, w celu wykazania tego, że dana osoba ma status „zainteresowanej strony”, można powołać się na te nierozdzielnie związane z celem pomocy szczególne zasady jej wprowadzania w życie (zob. podobnie wyrok z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in., C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 81, 97–99, 103, 106 i przytoczone tam orzecznictwo; a także postanowienie z dnia 14 grudnia 2023 r., CAPA i in./Komisja, C-742/21 P, EU:C:2023:1000, pkt 40, 79, 93, 95).
- 60 Po drugie, osoba ta musi wykazać w sposób wymagany prawem, że przyznanie domniemanej pomocy może mieć wpływ na „jej” interesy, a zatem interesy, które są dla niej osobiste (zob. podobnie wyroki: z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, pkt 64; z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in., C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 60).
- 61 Niemniej jednak wymóg ten nie wyklucza możliwości powoływania się przez niektóre rodzaje osób prawnych, takie jak te utworzone w formie związków zawodowych lub stowarzyszeń, na interesy grupowe, a nawet ogólne, takie jak wspieranie lub obrona interesów członków związku zawodowego pracowników w ramach negocjacji zbiorowych lub interes ogólny polegający na tym, aby infrastruktura sportowa była wykorzystywana w warunkach ekonomicznych zapewniających jej dostępność zarówno sportowcom uprawiającym sport amatorsko, jak i sportowcom zawodowym, o ile interesy takie są objęte przedmiotem działalności tych osób prawnych, a zatem pokrywają się z ich osobistym interesem (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 lipca 2009 r., 3F/Komisja, C-319/07 P, EU:C:2009:435, pkt 33, 45, 46, 52, 57–59, 65, 104; a także z dnia 2 września 2021 r., Ja zum Nürburgring/Komisja, C-647/19 P, EU:C:2021:666, pkt 59, 64, 66, 67).
- 62 Po trzecie, jak wskazała rzecznik generalna w pkt 72 i 74 opinii, dana osoba musi wykazać w sposób wymagany prawem, że przyznanie domniemanej pomocy ma lub co najmniej może mieć konkretny wpływ na jej interesy (wyroki: z dnia 7 kwietnia 2022 r., Solar Ileias Bompaina/Komisja, C-429/20 P, EU:C:2022:282, pkt 35; z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in., C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 60), zwracając przy tym szczególną uwagę zarówno na ten rzeczywisty czy też potencjalny wpływ, jak i na związek przyczynowy między tym wpływem a przyznaniem rozpatrywanej pomocy (zob. podobnie wyrok z dnia 7 kwietnia 2022 r., Solar Ileias Bompaina/Komisja, C-429/20 P, EU:C:2022:282, pkt 43).
- 63 W trzeciej kolejności w niniejszej sprawie należy przypomnieć, że w pkt 22–47 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł w istocie, iż Komisja w spornej decyzji słusznie uznała, że różnego rodzaju interesy powołane przez skarżących w pierwszej instancji w celu wykazania, że I. Abdelmouine’a należy uznać, jako „socio” FCB, za „zainteresowaną stronę” w odniesieniu do domniemanej

pomocy, o której mowa w jego wniesionej do Komisji skardze, nie zostały w odniesieniu do niektórych z nich wykazane, a w odniesieniu do pozostałych miały „wyłącznie ogólny i pośredni” charakter.

- 64 Ten wniosek Sądu opiera się na czworakiego rodzaju uzasadnieniu. W pkt 29–31 zaskarżonego wyroku sąd ten uznał bowiem, w odpowiedzi na pierwszy z przedstawionych przez skarżących w pierwszej instancji argumentów, że przedstawione przez nich dowody nie świadczą o tym, iż „socio” FCB, taki jak I. Abdelmouine, mógł zostać pociągnięty do odpowiedzialności finansowej w przypadku strat tego klubu i posiada z tego tytułu bezpośredni interes majątkowy w zabezpieczeniu jego sytuacji finansowej. W odpowiedzi na drugi z argumentów skarżących w pierwszej instancji w pkt 32–34 tego wyroku sąd ten uznał, że osoba fizyczna taka jak I. Abdelmouine nie może skutecznie powoływać się na interes ogólny odnoszący się do obrony sportu takiego jak piłka nożna i związane z nim wartości, aby wykazać, że jest on „zainteresowaną stroną”. W pkt 35–38 tego wyroku Sąd odrzucił jako niedopuszczalny, ze względu na jego niewystarczająco jasny i precyzyjny charakter, trzeci z przedstawionych przez skarżących w pierwszej instancji argumentów, dotyczący w istocie interesu I. Abdelmouine’a w obronie jego praw niemajątkowych i prawa do wolności stowarzyszania się. W pkt 39–45 tego wyroku Sąd oddalił czwarty z przedstawionych przez skarżących w pierwszej instancji argumentów, dotyczący interesu I. Abdelmouine’a w zachowaniu różnego rodzaju praw przysługujących mu jako „socio” FCB.
- 65 Jak wynika z argumentacji podniesionej przez nich przed Trybunałem, przedstawionej pokrótce w pkt 41–48 niniejszego wyroku, wnoszący odwołanie nie kwestionują odrzucenia przez Sąd jako niedopuszczalnego trzeciego z ich argumentów. Ograniczają się oni bowiem w tym względzie do przedstawienia w swoim odwołaniu rozważań faktycznych i prawnych dotyczących praw i obowiązków podmiotów takich jak PBL i „socios” takich jak I. Abdelmouine, ponieważ ich zdaniem te merytoryczne rozważania świadczą o tym, że przyznanie domniemanej pomocy, takiej jak ta, której dotyczy skarga będąca przedmiotem spornej decyzji, może mieć wpływ na ich interesy i sytuację. W związku z tym odrzucenie trzeciego argumentu jako niedopuszczalnego należy uznać za ostateczne.
- 66 Co się tyczy tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w której Sąd wypowiedział się w przedmiocie zasadności ich argumentów pierwszego, drugiego i czwartego, należy przypomnieć, po pierwsze, że – jak wynika z pkt 28 niniejszego wyroku – w ramach odwołania wnoszący je nie może zwrócić się do Trybunału o dokonanie oceny okoliczności faktycznych i dowodów, a także o podważenie dokonanej przez Sąd oceny tych okoliczności faktycznych i dowodów, chyba że powołuje się on na ich przeinaczenie.
- 67 W niniejszej sprawie, jeśli chodzi o pierwszy z argumentów wnoszących odwołanie, to wynika z niego, że w przypadku wnoszących odwołanie, którzy nie powołują się na przeinaczenie dowodów przedstawionych na poparcie ich skargi, niedopuszczalne jest podważanie oceny Sądu zawartej w pkt 29–31 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą dowody, na które powołano się w tych punktach, nie świadczą o tym, że „socio” FCB, taki jak I. Abdelmouine, może w przypadku poniesienia strat przez ten klub zostać pociągnięty do odpowiedzialności finansowej i posiada z tego tytułu bezpośredni interes majątkowy w zabezpieczeniu jego sytuacji finansowej. Z tego samego powodu niedopuszczalne jest również zwrócenie się do Trybunału o dokonanie oceny innych dowodów, takich jak niektóre postanowienia statutu FCB, z których ich zdaniem wynika, że po stronie „socios” tego klubu istnieje szereg innych bezpośrednich interesów niemajątkowych, majątkowych lub też gospodarczych.

- 68 Po drugie, po tym, jak Sąd ustalił stan faktyczny i dokonał jego oceny, jak również przedstawionych mu dowodów, wnoszący odwołanie ma w jego ramach prawo zakwestionować przyjętą przez ten sąd kwalifikację prawną tego stanu faktycznego oraz wyciągnięte z niej skutki prawne (wyroki: z dnia 17 grudnia 1998 r., Baustahlgewebe/Komisja, C-185/95 P, EU:C:1998:608, pkt 23; z dnia 27 października 2011 r., Austria/Scheucher-Fleisch i in., C-47/10 P, EU:C:2011:698, pkt 57).
- 69 W niniejszej sprawie w odniesieniu do drugiego z podniesionych przez wnoszących odwołanie argumentów należy zauważyć, że, wbrew temu, co twierdzą, Sąd nie naruszył prawa, orzekając w istocie w pkt 32–34 zaskarżonego wyroku, że osoba fizyczna taka jak I. Abdelmouine nie może skutecznie powoływać się na interes ogólny odnoszący się do obrony sportu takiego jak piłka nożna i związane z nim wartości, aby wykazać, że jest on „zainteresowaną stroną”.
- 70 Jak wynika bowiem z jasnego brzmienia art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589 i z orzecznictwa Trybunału przypomnianego w pkt 58 i 60 niniejszego wyroku, wyłącznie z tego powodu i w zakresie, w jakim przyznanie pomocy może mieć wpływ na interesy danej „osoby”, a zatem jej interes osobisty, w odróżnieniu do interesów innych osób i, tym bardziej, interesów ogólnych, osoba ta powinna zostać uznana za „zainteresowaną stronę” w rozumieniu tego przepisu. Tak więc jedynie z tego powodu i w zakresie, w jakim przyznanie określonej pomocy mogło mieć wpływ na interesy grupowe lub interes ogólny, których obrona może być celem pewnych osób prawnych i, w konsekwencji, z tego powodu i w zakresie, w jakim te interesy grupowe lub interes ogólny pokrywają się z osobistym interesem tych osób prawnych, dopuszczono możliwość powoływania się przez te osoby na takie interesy w celu potwierdzenia ich statusu „zainteresowanej strony”, jak wynika to z orzecznictwa Trybunału przytoczonego w pkt 61 tego wyroku.
- 71 Wreszcie, co się tyczy czwartego z podnoszonych przez wnoszących odwołanie argumentów, słusznie natomiast podnoszą oni, że w pkt 44 i 45 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnej wykładni art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589 oraz błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, orzekając w istocie, że, w celu wykazania, iż przyznanie pomocy może mieć wpływ na interesy danej osoby, a zatem – że jest ona „zainteresowaną stroną” – musi ona udowodnić, że przyznanie tej pomocy ma bezpośredni wpływ na jej interesy, a następnie, uznawszy, że skarżący w pierwszej instancji nie przedstawili tego dowodu ze względu na to, iż ograniczyli się do wskazania pośrednich skutków, jakie przyznanie pomocy, o której mowa we wniesionej przez M. Abdelmouine’a skardze, mogło mieć dla jego interesów.
- 72 Jak bowiem wynika z orzecznictwa Trybunału przypomnianego w pkt 62 niniejszego wyroku, konieczne i wystarczające jest, by osoba, która chce zostać uznana za „zainteresowaną stronę”, wykazała w wymagany prawem sposób, że przyznanie pomocy będącej przedmiotem wniesionej przez nią skargi rzeczywiście ma lub co najmniej potencjalnie może mieć konkretny wpływ na jej interesy, zwracając szczególną uwagę zarówno na ten rzeczywisty czy też potencjalny wpływ, jak i na związek przyczynowy między tym wpływem a przyznaniem rozpatrywanej pomocy. Można to zaś wykazać w szczególności poprzez przedstawienie dowodu konkretnego wpływu, jaki ta pomoc ma lub może mieć, bezpośrednio lub pośrednio, ze względu na szereg powiązanych ze sobą wydarzeń, które już urzeczywistniły się lub które mają się zmaterializować w wystarczająco przewidywalny i pewny sposób.
- 73 Niemniej jednak te naruszenia prawa nie mogą prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku, ponieważ Sąd jednocześnie uznał w pkt 45 tego wyroku, że powołane przez skarżących w pierwszej instancji na poparcie ich czwartego argumentu okoliczności miały ponadto niepewny

charakter i nie można było zatem na ich podstawie wykazać, że przyznanie domniemanej pomocy, której dotyczyła wniesiona przez M. Abdelmouine’a skarga, mogło mieć konkretny wpływ na jego interesy, a która to ocena nie narusza prawa w świetle orzecznictwa wskazanego w poprzednim punkcie niniejszego wyroku i, jak wynika z pkt 28 i 66 tego wyroku, nie może zostać podważona w ramach odwołania.

74 Zarzut trzeci należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

- 75 W zarzucie czwartym odwołania, który dotyczy pkt 48–53 zaskarżonego wyroku, wnoszący je kwestionują oddalenie przez Sąd części drugiej ich zarzutu nieważności dotyczącego naruszenia art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589.
- 76 W istocie zarzucają oni Sądowi, że oddalił tę część zarzutu ze względu na to, iż jest ona nieistotna dla sprawy, ponieważ dotyczy ona „pomocniczego” aspektu spornej decyzji, i, w konsekwencji, że nie zbadał co do istoty ich szczegółowej argumentacji, zgodnie z którą osoby – takie jak I. Abdelmouine – mające bardzo szczególny status „socio” zawodowego klubu piłkarskiego, który wybrał model stowarzyszenia o celu niezarobkowym, tak jak FCB, nie znajdują się w sytuacji porównywalnej z sytuacją akcjonariusza spółki i w związku z tym nie można uznać, przez zastosowanie analogii do takiej sytuacji, że przyznanie pomocy takiej jak ta, która została przyznana PSG w niniejszej sprawie, nie może mieć wpływu na ich interesy.
- 77 Komisja podnosi, że Sąd słusznie stwierdził bezskuteczność drugiej części podniesionego przez skarżących w pierwszej instancji zarzutu nieważności i że nie można zatem zarzucać mu, iż nie zbadał tej części zarzutu co do istoty.

Ocena Trybunału

- 78 Na wstępie należy zauważyć, że dokonana przez Sąd ocena okoliczności faktycznych, o której mowa w pkt 67, 69 i 73 niniejszego wyroku, i skutki prawne wyciągnięte na ich podstawie w przedmiocie bezzasadności części pierwszej podniesionego przez skarżących w pierwszej instancji zarzutu nieważności, dotyczącego naruszenia art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589, wystarczają same w sobie do uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim wniesioną przez nich skargę jako bezzasadną.
- 79 Te względy faktyczne i prawne uzasadniają bowiem stwierdzenie, że I. Abdelmouine’a nie można uznać za „zainteresowaną stronę” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589, ponieważ skarżący w pierwszej instancji nie wykazali w sposób wystarczająco pewny, że pomoc będąca przedmiotem wniesionej do Komisji przez I. Abdelmouine’a skargi mogła mieć wpływ na interesy, jakie ma on jako „socio” FCB. Ponadto względów tych nie mogą podważyć odrębne i niezależne rozważania, które Sąd, a wcześniej Komisja, poświęciły ewentualnej analogii – lub jej braku – pomiędzy sytuacją „socio”, takiego jak M. Abdelmouine, i sytuacją akcjonariusza spółki.

80 Tak więc zarzut czwarty dotyczy tych części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które – nawet przy założeniu, że naruszają prawo – mają charakter uzupełniający, jak zauważyła w istocie rzecznik generalna w pkt 96 opinii.

81 W związku z tym zarzut czwarty należy oddalić jako bezskuteczny.

W przedmiocie zarzutu piątego

Argumentacja stron

82 W zarzucie piątym, który dotyczy pkt 54–57 zaskarżonego wyroku, wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi, że odrzucił dowody, które przedstawili mu oni w dniu rozprawy na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed tym Sądem, ze względu na to, że ten materiał dowodowy, przy założeniu, że jest on dopuszczalny, jest w każdym razie pozbawiony znaczenia dla sprawy.

83 W tym względzie zauważają one, po pierwsze, że o tym znaczeniu tych dowodów świadczy fakt, iż były one przedmiotem prowadzonych w trakcie tej rozprawy dyskusji.

84 Po drugie, analiza tych dowodów również wykazała, że mają one znaczenie w szczególności w odniesieniu do dopuszczalności i zasadności wniesionej przez skarżących w pierwszej instancji do Sądu skargi. Świadczą one bowiem o tym, że w momencie przyjmowania spornej decyzji Komisja wiedziała o tym, iż PBL przyłączył się w odpowiednim czasie do wniesionej do niej przez I. Abdelmouine’a skargi. Ponadto ich zdaniem świadczą one o konkretnym wpływie, jaki może mieć wskazywana przez I. Abdelmouine’a pomoc państwa na sytuację prawną, gospodarczą, finansową i konkurencyjną FCB, a także o sposobie, w jaki pomoc ta mogła mieć wpływ na jego interesy oraz interesy PBL.

85 Komisja kwestionuje zarówno dopuszczalność, jak i zasadność tej argumentacji.

Ocena Trybunału

86 Należy stwierdzić, że niniejszy zarzut dotyczy, podobnie jak pierwsza część zarzutu pierwszego, której treść częściowo została w nim powtórzona, dokonanej przez Sąd oceny znaczenia niektórych dowodów przedstawionych przez skarżących w pierwszej instancji.

87 Jako taki zarzut ten należy odrzucić jako niedopuszczalny ze względów analogicznych do tych, które zostały przedstawione w pkt 28–31 niniejszego wyroku.

W przedmiocie zarzutu szóstego

Argumentacja stron

88 W ramach szóstego zarzutu odwołania wnoszący je podnoszą w istocie, w pierwszej kolejności, że jedna z osób, które brały udział w opracowaniu wniesionej przez nich w pierwszej instancji skargi, dołączyła do zespołu członka Sądu, który pełnił funkcję sędziego sprawozdawcy w sprawie, w której wydano zaskarżony wyrok, jeszcze przed ogłoszeniem tego wyroku czy też bezpośrednio po nim.

- 89 W drugiej kolejności podnoszą oni, że należy uznać, iż sytuacja ta ma znamiona niedającego się usunąć konfliktu interesów i skutkuje niezgodnością z prawem postępowania, które doprowadziło do wydania tego wyroku.
- 90 Komisja kwestionuje zarówno dopuszczalność, jak i zasadność tej argumentacji.

Ocena Trybunału

- 91 Z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz z art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, do którego uchylenia zmierza, oraz zawierać argumenty prawne, które konkretnie uzasadniają to żądanie, pod rygorem uznania odwołania lub danego zarzutu za niedopuszczalne (wyrok z dnia 3 października 2013 r., *Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 46; a także postanowienie z dnia 20 lipca 2016 r., *Staelen/Rzecznik Praw Obywatelskich*, C-338/15 P, EU:C:2016:599, pkt 15).
- 92 Nie spełnia tych wymogów i należy zatem uznać za niedopuszczalny zarzut, którego treść nie jest jasna i precyzyjna w stopniu wystarczającym, aby umożliwić Trybunałowi dokonanie kontroli, w szczególności ze względu na to, że podstawowe dane, na których oparty jest ten zarzut, nie wynikają w sposób wystarczająco spójny i zrozumiały z samego brzmienia tego odwołania (zob. podobnie wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., *Telefónica i Telefónica de España/Komisja*, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, pkt 30; a także postanowienie z dnia 20 lipca 2016 r., *Staelen/Rzecznik Praw Obywatelskich*, C-338/15 P, EU:C:2016:599, pkt 16).
- 93 W niniejszej sprawie zarzut ten zaś w oczywisty sposób nie spełnia tych wymogów.
- 94 Jeśli chodzi bowiem o istotne okoliczności faktyczne, na których opiera się ten zarzut odwołania, wnoszący je ograniczyli się tylko do stwierdzenia w sposób niejasny i niepoparty żadnymi dowodami, że „okazuje się, że jedna z osób, które brały udział w opracowaniu wniesionej przez nich w pierwszej instancji skargi, dołączyła do zespołu [członka Sądu, który pełnił funkcję sędziego sprawozdawcy w sprawie], w której wydano zaskarżony wyrok, jeszcze przed” ogłoszeniem tego wyroku czy też bezpośrednio po nim.
- 95 Tak więc w odwołaniu nie sprecyzowano ani tym bardziej nie wykazano tożsamości tej osoby ani też tego, z jakiego tytułu i w jakim zakresie osoba ta uczestniczyła w opracowaniu skargi, które to informacje można jednak, racjonalnie rzecz biorąc, uznać za dostępne adwokatowi, który wniósł – a zatem, a priori, przygotowywał – tę skargę i który obecnie reprezentuje wnoszących odwołanie przed Trybunałem. Również twierdzenie, zgodnie z którym osoba ta „jeszcze przed” ogłoszeniem tego wyroku czy też bezpośrednio po nim dołączyła do zespołu sędziego sprawozdawcy, jest bardzo nieprecyzyjne.
- 96 W tych okolicznościach, wobec braku jakichkolwiek informacji pozwalających na zrozumienie w sposób jasny i precyzyjny podnoszonej sytuacji faktycznej, podobnie jak jakiegokolwiek dowodu pozwalającego na ustalenie jej prawdziwości, wnoszący odwołanie nie dają Trybunałowi możliwości przeprowadzenia jakiegokolwiek kontroli w tym względzie i, tym bardziej, wypowiedzenia się w przedmiocie ewentualnych konsekwencji prawnych, jakie należy z niej wyciągnąć, choć ich twierdzenia, gdyby okazały się prawdziwe, świadczyłyby o istnieniu sytuacji faktycznej budzącej pewne i poważne wątpliwości natury prawnej.

97 Zarzut szósty należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie kosztów

- 98 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 99 Ponieważ wnoszący odwołanie przegrali sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć ich kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Peña Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL) i Issam Abdelmouine zostają obciążeni kosztami postępowania.

Podpisy